→ perquè pense que és el que necessitem per superar les batalles de sempre. Tenim clar d'on partim i cap a on volem anar.

—La immersió lingüística és una opció inviable al País Valencià?

—La immersió és una metodologia d'aprenentatge. El que hi ha al decret són les metodologies més avançades del món, com ho és l'aprenentatge integral de les llengües, el qual es basa en un aprenentatge transversal del conjunt de les llengües posades en comú. Des d'on estem, tractem d'avançar.

—El decret ha rebut crítiques de l'STEPV, d'Escola Valenciana, d'Acció Cultural, d'El Tempir... Damunt de la taula li han posat una sèrie de millores. Les tindran en compte?

—En el conjunt del diàleg incorporarem millores que no trenquen l'eix de la nostra proposta. Estem en aquest procés. Buscarem el màxim consens sense eixir de les bases que hem plantejat. Considerem que el moll de l'os és el correcte. No s'ha de perdre de vista que abans de la redacció ja ens vam reunir i vam recollir propostes i inquietuds de cadascú dels agents.

—Imagine que les crítiques de la dreta ja les esperava però també li han arribat crítiques des de l'esquerra nacionalista. Comprèn les crítiques que arriben des d'aquest àmbit?

—Les acceptem amb tota la bona voluntat del món. Tot el que u fa no és perfecte. Està bé que hi haja crítiques i que puguem introduir millores. Nosaltres treballarem per donar forma a allò que considerem que és el millor per al país, ens demanda la ciutadania i és més pedagògic. Amb aquests criteris hem de fer la nostra proposta. Aquest decret és un avanç i ens permetrà assolir els objectius marcats. Continuarem parlant amb tothom sense defugir la nostra responsabilitat. •

EFE

El Bloc entona un 'allegro ma non troppo'

Malgrat les crítiques que ha generat entre una part de les bases del Bloc Nacionalista Valencià, la música del decret de plurilingüisme presentada pel conseller Marzà agrada als principals referents del partit. Això sí, encara esperen canviar-ne la lletra, ni que siga una mica.

Reportatge de ***Víctor Maceda***

Al Bloc Nacionalista Valencià –així com al seu embrió, la Unitat del Poble Valencià– tradicionalment se l'ha conegut amb l'apel·latiu del "partit dels professors". Hi havia més professors afiliats a unes altres formacions, però en aquest cas, el pes dels docents dins del conjunt de la militància del Bloc sempre ha estat superior. Mestres de llengua, alguns

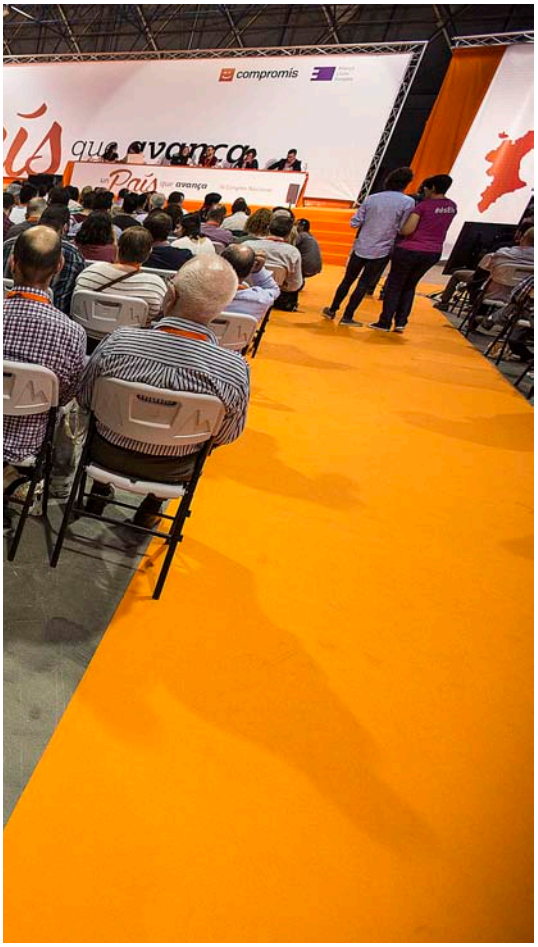

Una imatge de l'últim congrés del Bloc Nacionalista Valencià, celebrat a Fira València el maig d'enguany i en què van participar més d'un miler d'afiliats. Entre el gruix de la militància, la presència de docents és destacada.

d'ells, que aquests dies han observat neguitejats la presentació del decret de plurilingüisme a l'ensenyament presentat pel conseller Vicent Marzà, un fill de professors amb plaça de mestre d'anglès i de francès a l'escola Gaetà Huguet de Castelló de la Plana. Un dels seus.

Acostumats a advocats, biòlegs, enginyers agrònoms i fins i tot forenses, el nomenament de Marzà representava una autèntica revolució. Per fi un professor assumia la direcció de l'educació valenciana. Un professor jove, de 32 anys, amb l'encàrrec de gestionar una de les carteres més complicades del Consell, que la mateixa Mónica Oltra preferia deixar en unes altres mans. De fet, durant les negociacions per a la formació de govern, la coalició Compromís va suggerir que Educació i Sanitat, les dues àrees amb un pressupost més elevat però també les que podien generar "més dolor", recaigueren en mans independents. No obstant això, el repartiment final va acabar amb l'àrea d'ensenyament en mans de Compromís i la de salut en poder del PSPV-PSOE, sota la direcció de Carmen Montón.

Un dels principals reptes a què s'enfrontava la nova Conselleria d'Educació, Investigació, Cultura i Esport era la de donar resposta a tota la demanda existent per cursar els programes d'escolarització en la llengua pròpia. Amb el PPCV, feia anys que es trobaven estancats en el 30% del total de l'alumnat, amb força més places a primària que no a secundària, i l'accés del Govern del Botànic havia de significar un canvi significatiu. Organitzacions de l'òrbita de Compromís com ara el Sindicat de Treballadors de l'Ensenyament del País Valencià (STEPV) o Escola Valenciana hi tenien dipositades moltes esperances. Era la primera ocasió en què una formació nacionalista feia el cim i governava la Generalitat.

Més enllà de l'opinió de les entitats ideològicament afins, el decret de plurilingüisme ha generat controvèrsia al si del Bloc. N'hi havia que esperaven una proposta bastant més agosarada, però portes enfora, la majoria de dirigents del partit opten per la mesura i fan pinya al voltant del document. Àgueda Micó, la coordinadora nacional escollida el mes de maig, fins i tot parla d'"avanç fonamental" i de "canvi de paradigma". Tot seguit fa un exercici d'introspecció: "No podem governar només per als nostres, governem per a tothom, i en aquest sentit, hem d'entendre que tot allò que fem ha de ser assimilat per la majoria de la societat. No ens interessa crear confrontació, al País Valencià arrosseguem massa dècades d'anomalies democràtiques, i les últimes dues, amb majories molt sòlides del PP. Hem de tractar els aspectes relacionats amb la llengua de manera intel·ligent, perquè si no, se't pot girar en contra. Em sembla més intel·ligent convèncer que no vèncer, i des d'aquest punt de vista, el decret planteja la immersió lingüística com un camí a recórrer, a poc a poc".

Rafa Carbonell colidera el Bloc conjuntament amb Micó. Oficia com a portaveu de l'executiva, i des d'aquesta talaia admet que "molta part de la militància no ha entès correctament el decret, caldria haver-lo raonat més bé". Carbonell fila més prim i opina que hauria convingut "explicar-lo primer internament, fer pedagogia", però en qualsevol cas, assenyala que "un altre decret era impossible". "Sóc professor de literatura, conec l'entorn educatiu, i un decret més agosarat hauria estat rebutjat per molta gent, començant per la concertada", afirma. "No és el millor decret ni el que volia el nacionalisme valencià, però s'acosta molt al millor decret possible", rebla Carbonell, que detecta "un avanç substantiu" en comparació de la situació actual i que també qualifica d'"intel·ligent" el fet de lligar l'augment de les hores lectives en llengua anglesa a l'augment de les hores en la llengua del país. "No es pot considerar una oportunitat perduda", conclou, "perquè es tracta d'un tema molt sensible i no tenim la majoria absoluta".

La vila-realenca Mònica Álvaro, síndica adjunta de Compromís a les Corts valencianes, vol esperar que el el decret supere el tràmit parlamentari, per veure com queda: "Del decret de plurilingüisme, allò que m'agrada més és que encara s'hi poden introduir esmenes. Hem d'escoltar els diversos actors implicats i recollir les seues demandes", expressa. "Si el PP l'ha criticat obertament i Ciutadans ha dit que no li acaba d'agradar, és perquè el decret no deu ser tan dolent; ara bé, em preocupa molt que l'STEPV s'hi haja oposat", afegeix Álvaro, expectant pel que puga succeir a partir d'ara. "Si haguérem plantejat un model més semblant al que s'esperava de nosaltres, no hauríem sorprès ningú", remata.

En la mateixa línia, en una posició moderadament crítica, se situa l'eurodiputat Jordi Sebastià, per a qui l'esborrany és "benintencionat", tot i que li preocupa que els consells escolars siguen els qui, en última instància, determinaran la llengua vehicular de cada centre, "perquè això no garanteix que qui vulga estudiar en català puga fer-ho, sobretot a les àrees metropolitanes de València i d'Alacant, →

→ on predominen les famílies castellanoparlants". "Ara que dins del Govern hi ha una coalició valencianista com Compromís, caldria no exigir aquesta militància lingüística, que només es dóna en segons quines comarques", subratlla Sebastià, que no nega la "realitat" a què ha apel·lat el conseller a l'hora de defensar el model proposat: "Acceptar la realitat no ha d'impedir que vulgues transformar-la", explica des de Brussel·les.

Entre les bases, el discurs és més descarnat, els nervis estan a flor de pell. "Per això vam lluitar durant tants anys?", es pregunten els uns. "Què ens està passant?", es demanen els altres.

Àgueda Micó reconeix que el decret ha provocat "cert debat intern, com passa sempre que es pren una decisió important; n'hi ha que pensen que la immersió no ha de ser un punt d'arribada, sinó de partida, però cal tenir en compte que aquesta és una lluita molt desigual, com la de David contra Goliat". Micó entén que "la dreta conserva una majoria social molt àmplia, i gràcies a la seua xarxa clientelar és capaç de mobilitzar la gent, tal com ja hem vist en temes com el districte únic o la supressió d'aules de concertada". La número u del Bloc mira cap al futur: "No hem arribat al Consell per governar només quatre anys, el País Valencià necessita que Compromís hi estiga més temps, i per aquest mateix motiu hem d'actuar amb intel·ligència, no centrar-se en el termini curt". "Si l'STEPV i el PP han criticat l'esborrany alhora, vol dir que es tracta d'un decret centrat, políticament. Em sembla una bona notícia. És normal que un sindicat pressione el Consell i prove d'aconseguir els seus objectius màxims, però un partit ha de governar per a la majoria de la societat, si és que aspira a aconseguir l'hegemonia social. És evident que, si Compromís tinguera majoria absoluta, el decret seria un altre, però tenim el país que tenim: la nostra formació té nou diputats sobre 99, i Compromís en el seu conjunt, 19. Amb aquesta xifra, malauradament, no es pot assolir la transformació plena de la societat", es plany la coordinadora nacional del Bloc amb una melodia argumental que evoca l'*allegro ma non troppo*. •

Requisit lingüístic, el següent de la cua

Les qüestions relacionades amb l'ús de la llengua pròpia no se circumscriuen al decret del Consell en matèria d'ensenyament. Compromís va presentar el febrer passat una proposició de llei que insta a incloure el requisit lingüístic en l'administració pública. Una posició que la resta de grups rebutja o accepten amb matisos, i en què els sindicats també es mostren vacil·lants. Aquesta serà la pròxima batalla.

Reportatge de ***Víctor Maceda***

"El siguiente, por favor". És la frase més habitual a les finestretes d'atenció al públic del País Valencià. A les oficines Prop, les del Servef o les taquilles del Museu de les Ciències. Sovint passa que el funcionari de torn ni tan sols no sap expressar-se en la llengua del país.

"La següent patata calenta, per favor", podria dir el Govern valencià en referència a la proposició de llei registrada el gener passat pel grup de Compromís, que insta el Consell a "prendre les mesures necessàries per a garantir allò que estableix l'article 53.2 de la llei d'ordenació i gestió de la funció pública valenciana de garantir el coneixement del valencià als treballadors i treballadores". La iniciativa, signada pels diputats Fran Ferri i Maria Josep Ortega, tots dos del Bloc Nacionalista Valencià, vol preservar el dret dels ciutadans a "viure i desenvolupar-se en la seua llengua en tots i cadascun dels àmbits del nostre territori, com també a garantir la seua plena normalització".

En realitat, tal com especifica la proposició de llei, es tracta de respectar l'Estatut d'autonomia, i no sols això, sinó que Compromís, amb aquesta proposició de llei, exigeix que el Govern reta comptes "del grau de compliment d'aquesta resolució en un termini màxim de sis mesos".

Un semestre després, la proposta encara no ha estat debatuda en plenari. La Mesa de les Corts, dominada pels partits que donen suport a l'executiu, l'han ajornada perquè no apareguera a l'ordre del dia fins un cop celebrades les eleccions estatals del 26 de juny. No volien que un tema tan sensible com aquest poguera ser utilitzat com a munició de guerra pels grups de l'oposició, el PP i Ciutadans.

Ara sí que sembla que la proposició serà debatuda a l'hemicicle valencià, i que destaparà les contradiccions dels partits de l'esquerra, que no tenen una posició unívoca, ni de bon tros. Ni tan sols al si de Compromís no hi ha convicció sobre la conveniència de mantenir un torcebraç pel requisit lingüístic, encara més després de veure la reacció de segons quins partits i sectors socials després del tímid decret plurilingüe.